

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. II. 30.503/2009/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Németh Antónia Anna ügyvéd (1054 Budapest, Aulich u. 8. III/1.) által képviselt felperes neve címe lakos felperesnek, a Sipos és Moskovits Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Sipos Attila ügyvéd, Nyíregyháza, Szarvas u. 17.) által képviselt **ST** Vadásztársaság (székhelye) alperes ellen társadalmi szervezet határozatának megsemmisítése iránt indított perében a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 10. G. 20.489/2009/7. számú ítélete ellen az alperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét megváltoztatja: az ítélet indokolásából mellőzi azt a megállapítást, hogy „az alapszabály 9. §-ában szerepeltetni szükséges a pártoló tag tagsági jogviszonyának megszűnésének esetét is arra figyelemmel, mivel a 9. § általános jelleggel a tagsági jogviszony megszűnésének módozatait ismerteti, és az alapszabály korábban az 5. § (3) bekezdésében kimondja, hogy a pártoló tagot is tagnak kell tekinteni" (az ítélet 8. oldal, második bekezdése.); a 34/2009. (IV. 4.), a 35/2009. (IV. 4.) és az 57/2009. (IV. 4.) számú határozatok tekintetében a keresetet elutasítja; az alperes által a felperes részére fizetendő perköltség összegét 80.000 (Nyolcvanezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 8 nap alatt leletezés terhével rójon le 231.000 (Kettőszázharmincegyezer) forint kereseti illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 5.000 (Ötezer) forint általános forgalmi adót tartalmazó 25.000 (Huszonötezer) forint fellebbezési eljárási költséget és térítsen meg az államnak külön felhívásra 77.000 (Hetvenhétezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A **t-i ST** Vadásztársaságot a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság Pk. 60.188/1989. számon tartja nyilván, társadalmi szervezetként. A felperes az alperes tagja.

2009. április 4-én a vadásztársaság közgyűlést tartott, amelyen a szervezet alapszabályának, házi szabályzatának és fegyelmi szabályzatának módosításáról, a tisztségviselők beszámolóinak elfogadásáról, továbbá tagfelvételt hoztak határozatokat 1/2009. (IV. 4.) - 57/2009. (IV. 4.) Kgy. számok alatt.

A felperes határidőn belül előterjesztett keresetében a vadásztársaság legfőbb szerve határozatainak az éves tagdíjra, a közösségi munkára, annak megváltására és a tagfelvétel során fizetendő egyszeri hozzájárulásra vonatkozó határozatai felülvizsgálatát, majd a per során kézhez vett, április 4-i közgyűlési jegyzőkönyv ismeretében pontosított keresetében a 2,9,15,17,25,32,33,34,35,45,55,57. sorszámú határozatok „hatályon kívül helyezését” kérte. Utóbb keresetét módosítva a 17,25,32,33. sorszámú határozatok tekintetében keresetétől elállt. Kérte az alperes költségben való marasztalását.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását indítványozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vadásztársaság 2009. április 4-i közgyűlésén hozott 2/2009., 9/2009., 34/2009., 35/2009., 45/2009., 55/2009. és 57/2009. számú határozatokat „hatályon kívül helyezte”. A 15/2009. számú határozat vonatkozásában a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy a felperesnek 15 napon belül fizessen meg 250.500 Ft perköltséget.

A határozat indokolásában részletesen kifejtette, hogy a 2,9,34,35,45. számú határozatok az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény (Etv.) 6. § (1) bekezdésébe ütközőek, míg az 55. sorszámú határozat - mellyel a közgyűlés három személy pártoló tagként történő felvételéről határozott, - a 2/2009. számú - a pártoló tagi forma alapszabályba iktatásáról rendelkező - határozat hatályon kívül helyezése következtében alapszabályba ütközik, ezért azokat „hatályon kívül helyezte”, míg a 15/2009. számú határozat esetében megállapította, hogy az sem jogszabályba, sem az alapszabályba nem ütközik, így a kereset e részében alaptalan.

A Pp. 78. §-a alapján kötelezte a pereszes alperest a felperes javára a felperes képviselőjének munkadíjából és a felperes által lerótt illetékből álló perköltség megfizetésére.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte a 2/2009. számú határozattal kapcsolatos döntés indokolásából az alább részletezendők szerint kifogásolt kitétel mellőzését; a 34/2009., a 35/2009., valamint az 57/2009. számú határozatok tekintetében az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását; míg a perköltséggel kapcsolatban az elsőfokú bíróság döntésének megváltoztatását, annak kimondását, hogy a peres felek a perrel felmerült költségeiket maguk viselik.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes költségben való marasztalását indítványozta.

A Pp. 253. §-ának (3) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között (247. §) változtathatja meg. Erre tekintettel az ítéletábra nem érintette a megyei bíróság határozatának a 2/2009., 9/2009., 45/2009., 55/2009. számú határozatokat „hatályon kívül helyező”, valamint a 15/2009. számú határozattal kapcsolatos kereset elutasításáról szóló rendelkezését.

A fellebbezést a következők szerint alaposnak találta:

Mindenekelőtt az ítéletábra rámutat, hogy a társadalmi szervezet - így a vadásztársaság is - önkormányzattal rendelkező autonóm közösség, amely maga határozza meg működésének szabályait, és e szabályok megsértésének következményeit. Bírósági úton történő beavatkozásra csak akkor van lehetőség, ha a társadalmi szervezet tevékenysége kifejezett jogszabályi rendelkezésbe ütközik. Az egységes bírósági gyakorlat szerint törvénysértésként értékelendő az is, ha a keresettel támadott határozat a társadalmi szervezet alapszabályát, vagy belső szabályzatát sérti. Az Etv. 10. §-a szerint indult perben a 16. § (2) bekezdése a) pontjának megfelelő alkalmazásával a bíróság jogszabálysértés esetén is csak megsemmisítő ítéletet hozhat. (Legfelsőbb Bíróság Közigazgatási Kollégiuma KK. 1. számú állásfoglalás VII. pont.) Erre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítélete keresetnek helyt adó rendelkezését a megjelölt határozatokat megsemmisítő döntésnek tekintette.

A 2009. április 4-i közgyűlés által elfogadott 2/2009. (IV. 4.) Kgy. számú határozat a szervezet alapszabálya 5. §-át egészítette ki egy harmadik bekezdéssel, mely szerint a tagság létrehozta a tiszteletbeli és pártoló tagi formát, meghatározta, hogy ki nyilvánítható tiszteletbeli taggá, illetve pártoló taggá. Az utóbbival kapcsolatban szabályozta, hogy a pártoló tagság ideje 2 év, melyet követően a soron következő rendes közgyűlés dönt arról, hogy a pártoló tagot rendes taggá minősíti-e. Amennyiben ilyen kérelmet a tag nem terjeszt elő, úgy tagsági jogviszonya megszűnik.

A megyei bíróság a vadásztársaság közgyűlésének e határozatát az Etv. 6. § (1) bekezdésébe ütközőnek találta, és ezért azt megsemmisítette. A döntése indoklásában egyebek mellett kifejtette, hogy „az alapszabály 9. §-ában szerepeltetni szükséges a pártoló tag tagsági jogviszonyának, megszűnésének esetét is arra figyelemmel, mivel a 9. § általános jelleggel a tagsági jogviszony megszűnésének módozatait ismerteti, és az alapszabály korábban az 5. § (3) bekezdésében kimondja, hogy a pártoló tagot is tagnak kell tekinteni”.

Az alperes fellebbezésében azt kérte, hogy a másodfokú bíróság mellőzze az ítélet indoklásából az idézett kitételt, mert álláspontja szerint a megsemmisített határozat nem törvénysértő azért, mert annak elfogadásával egy időben az alapszabály 9. §-a nem került módosításra.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében azt adta elő, hogy ha az alapszabály valahol felsorolást tartalmaz, az nem lehet példálózó, ha a létesítő okirat egy pontja a tagsági

viszony megszűnésének eseteit sorolja fel, abban minden lehetséges esetet rögzíteni szükséges.

Az alperes alapszabálya 9. §-a sorolja fel a tagsági viszony megszűnésének eseteit, és e felsorolásban kétségtelenül nem szerepel a pártoló tag tagsági viszonya megszűnésének az esete, melyet az 5. § (3) bekezdése utolsó mondata tartalmaz.

Tekintettel arra, hogy a megyei bíróság ítéletével az alapszabály 5. § (3) bekezdését létrehozó közgyűlési határozatot megsemmisítette, a megsemmisített rendelkezés és az alapszabály 9. §-a közötti összefüggés vizsgálata okafogyottá vált.

Az ítéletábra azonban szükségesnek tartja megjegyezni, hogy az Etv. a társadalmi szervezet létesítő okiratával kapcsolatban nem fogalmaz meg olyan elvárást, hogy az egy-egy kérdést csak egy-egy külön pontban szabályozhat; az áttekinthetetlen, logikátlan rendszerezés nem tilos. A felsorolásoknak sem kell taxatívnak lenniük, nem törvénysértő a példálózó vagy akár hiányos felsorolás rögzítése sem.

Az Etv. egyik szabályozó elve az önkormányzatiság elve, eltűri az elírási hibára visszavezethető, vagy szándékolt, értelmetlen, érthetetlen, avagy végrehajthatatlan szabály alkotását is, amelynek léte a tagra, vagy a szervezetre különösebb következménnyel nem jár, mindaddig, míg az törvénybe nem ütközik.

Az adott esetben a célszerűség, az átláthatóság azt indokolná, hogy a tagsági viszony megszűnésének valamennyi lehetséges esete a létesítő okirat egy pontjában legyen feltüntetve, de az ettől eltérő szabályozás nem jogszabályba ütköző, ezért ebből az okból a 2/2009. számú határozat megsemmisítése nem indokolt.

Az ítéletábra álláspontja szerint a társadalmi szervezet valamely szervének határozatát annak törvénybe vagy alapszabályba (belső szabályzatba) ütköző volta esetén semmisítheti meg a bíróság. Arra nincs lehetősége, hogy a létesítő okirat per tárgyát nem képező része módosításának, kiegészítésének indokoltságáról állást foglaljon. Annak nincs akadálya, hogy egy alapszabályi rendelkezés módosításáról szóló határozatot megsemmisítsen, mert az a létesítő okirat egy hatályos szabályába ütközik, arra viszont nincs jogszabályból levezethető felhatalmazása, hogy egy határozat törvénysértő vagy alapszabályba (belső szabályzatba) ütköző volta miatt a létesítő okirat egy perrel nem érintett részéről mondja ki, hogy az átalakításra vagy kiegészítésre szorul.

Ezzel ugyanis megsértené a Pp. 215. §-ának előírásait. A Pp. 215. §-a értelmében a bíróság döntése nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen. E korlátozás nemcsak a marasztaló, hanem a megállapító és a jogalakító (konstitutív) ítéletekre is vonatkozik. Ennek megfelelően megállapítást sem tehet és jogalakítást sem rendelhet el a bíróság szélesebb körben, mint ahogy azt a felperes kérte. Az ítélet indokolása sem terjeszkedhet túl a kereseti kérelmen.

Amennyiben az alapszabály a bíróság által megsemmisített - egyes részeit módosító - határozatok következtében rendszertelenné, átláthatatlanná válik, mindenekelőtt a

tagságnak kell azt korrigálni, ennek hiányában pedig a társadalmi szervezet működése felett törvényességi felügyeleti jogkörben eljáró ügyész indítványozhatja az esetleges áttekinthetetlen szabályok rendszerezését, ha az ilyeneket tartalmazó létesítő okirat a szervezet törvényes működésének akadályát képezné.

Mindezekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítélete 2/2009. Kgy. számú határozatot megsemmisítő rendelkezése indokolásából mellőzte a fentiekben idézett kitéteket.

A 34/2009. Kgy. határozat a házi szabályzat 11. § 5. pontja után - mely szerint a közösségi munkavégzés időtartamát a közgyűlés állapítja meg, - beiktatta a 6. pontot, amely az éves közösségi munkavégzés idejéről, számításának módjáról, időtartamáról és személyesen elvégzendő voltáról - vagy helyettes igénybevétele esetén az ő személyes ellenőrzési kötelezettségéről - szól.

A 35/2009. Kgy. határozat a közösségi munka megváltásának lehetőségéről, módjáról tartalmaz rendelkezést a házi szabályzat 11. § 7. pontjának módosításával.

Az elsőfokú bíróság - helyt adva a keresetnek - úgy ítélte meg, hogy a házi szabályzat 11. § 5. és 6. pontjának viszonya „nem került rendezésre”, a szabályozás többféle értelmezésre ad lehetőséget, továbbá nem kellően pontos és egyértelmű a tekintetben, hogy a kötelező közösségi munkavégzést ki, vagy mely szerv rendelheti el, annak időpontjáról a tagot mennyivel előbb kell értesíteni, milyen munkát ismer el a vadásztársaság ilyen jellegűnek, s mely szerv dönthet e kérdésben, továbbá e döntéssel szemben milyen jogorvoslati lehetőség illeti meg a tagot. Úgy foglalt állást, hogy ezzel összefüggésben a bírósági felülvizsgálat nem nyújt megfelelő jogvédelmet. Elvárhatónak találta, hogy e szabályozás kellően részletes legyen, figyelemmel arra is, hogy a kötelező közösségi munkavégzés szabályainak megszegése a tagsági jogviszony megszűnését eredményezheti. A házi szabályzat 11. §-ának 6. és 7. pontja alapvető tagsági jogot érint, ezért e szabályoknak az alapszabályban lenne helyük. A 7. pontot sem találta kellően részletezettnek, megítélése szerint az bizonytalanságot okoz, a tag jogainak, kötelezettségeinek érvényesülését nem segíti elő, megkülönböztetésre ad lehetőséget, így e pontok összességükben az Etv. 6. § (1) bekezdésében megfogalmazott demokratikus működés elvét sértik.

A fellebbezésében az alperes vitatta, hogy e szabályoknak a létesítő okiratban kellene szerepelni. Rámutatott, hogy a közösségi munkavégzéssel kapcsolatban az alapszabály, illetve a házi szabályzat pontos rendelkezéseket tartalmaz, így az elsőfokú bíróság által vélt ellentmondások nem állnak fenn. Kifejtette, hogy a munkák sokféleségére tekintettel azokat felsorolni, pontosan meghatározni nem lehet, részletesebb szabályozásra a kérdés jellegére tekintettel nincs lehetőség.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében azzal érvelt, hogy az alapszabály 20. § (1) bekezdés c) pontja, illetve a házi szabályzat 11. § 4. és 5. pontja egymással ellentétben áll, nem állapítható meg, hogy a közösségi munkavégzéssel kapcsolatban ki, illetve mely szerv

jogosult döntést hozni. Ezen ellentmondásos szabályozás pedig önmagában törvénysértővé teszi a határozatot.

A demokratikus, önkormányzati elven történő működés elvének érvényesítése igényli, hogy az alapszabályban a társadalmi szervezet szerveinek feladat- és hatáskörét tartalmazó rendelkezések egyértelműek, világosak, átláthatók legyenek.

Az alperes alapszabálya 20. § (1) bekezdés c) pontja szerint a vadásztársaság társadalmi munkaszervezője - aki az intéző bizottság tagja is - szervezi a társadalmi munkával kapcsolatos feladatokat. A házi szabályzat 11. § 4. pontja kimondja, hogy a közösségi munkavégzés helyéről, időpontjáról, az elvégzendő munka jellegéről és formájáról az intéző bizottság, vagy ezen feladattal megbízott tisztségviselő a tagokat megfelelő határidő megtartása mellett - szóban vagy írásban - értesíti. A 11. § 5. pontja első mondata úgy szól, hogy „a közösségi munkavégzés időtartamát a közgyűlés állapítja meg”.

Az ítéletábra megítélése szerint e rendelkezések között ellentmondás nincs, a hatáskörök világosan elkülönülnek, a szabályozás ezért sem jogszabályba, sem a szervezet alapszabályába, illetve belső szabályzatába nem ütközik.

A társadalmi szervezet létrejöttének és működésének alapelvei: az önkéntesség, az önkormányzatiság, a demokratizmus. Az önkormányzatiság elve arra is kiterjed, hogy az Etv. keretein belül annak megfelelően a társadalmi szervezet maga alkotja meg alapszabályát - valamint egyéb szabályzatait is -, amelynek az Etv. 6. § (2) bekezdésében meghatározott elemeken kívüli szabályokat nem kell tartalmaznia, az alapítók, a tagok szándékán túli szabályok alkotását megkívánni és számon kérni nem lehet. Az Etv. szabályaiból nem vezethető le, hogy a társadalmi szervezetnek a szabályokat más szabályzatban, például házi szabályzatban olyan részletességgel kellene megalkotni, melyek minden lehetséges probléma, vita, eldöntendő kérdés kezelésére iránymutatást adnának. Ahogy az ítéletábra az előző határozat felülvizsgálata során rámutatott, még az értelmetlen, érthetetlen, végrehajthatatlan szabályok létesítő okiratba foglalása sem valósít meg olyan jogszabályba ütközést, mely az erről szóló határozat megsemmisítését indokolná. A nem kellően kidolgozott szabályozás legfeljebb azzal a következménnyel jár, hogy az annak megsértése miatt a taggal szemben alkalmazott szankcióról szóló határozatot a tag az Etv. 10. §-a (1) bekezdése alapján eredménnyel támadhatja meg a bíróság előtt.

Az önkéntesség elve alapján létrehozott társadalmi szervezet, így a vadásztársaság tagjairól is fel kell tételezni azt, hogy tagsági viszonyt azért létesítenek, hogy a társaság alapszabályban meghatározott céljainak megvalósítása érdekében tevékenykedjenek.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a 34/2009., illetve a 35/2009. számú határozatok kapcsán azt állapította meg, hogy azok sem jogszabályba, sem a szervezet alapszabályába nem ütköznek, nem törvénysértőek, ezért a megsemmisítésüket célzó kereset alaptalan.

A 2009. április 4-i közgyűlés utolsó napirendi pontjaként a jelenlévők **VK** azon kérelméről döntöttek, hogy tiszteletbeli taggá válhasson. A szavazásra feltett kérdésre 8 igen, és 10

tartózkodó szavazat érkezett. Az 57/2009. számú határozat megállapította, hogy a tagság nem fogadta el **VK** tiszteletbeli tagság iránti kérelmét.

A felperes keresetében azt kérte, hogy a bíróság azért helyezze hatályon kívül e határozatot, mert e kérdés kapcsán csak az igen és nem szavazatokat kell figyelembe venni, a tartózkodó szavazatok elhagyásával pedig az alapszabály 12. § (6) bekezdése által megkövetelt egyszerű szótöbbség biztosított volt.

A megyei bíróság osztotta a felperes által kifejtetteket, valamint rámutatott, hogy megsemmisítette a 2/2009. számú határozatot, amely a tiszteletbeli tag intézményét az alapszabályba iktatta, melyből következően az 57/2009. számú határozat sem volt fenntartható, ezért azt „hatályon kívül helyezte”.

Az alperes fellebbezésében a megyei bíróság ítéletének megváltoztatásával a keresetet e tekintetben is kérte elutasítani. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 215. §-át megsértve túlterjeszkedett a kereseti kérelmen, mert a felperes nem indítványozta e határozat hatályon kívül helyezését. A szavazatok számításával kapcsolatban fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett azon álláspontját, hogy a tartózkodó szavazatokat is figyelembe kell venni.

A felperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság döntését e körben indokai alapján kérte helybenhagyni.

Tévesen állítja a fellebbező, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett a kereseti kérelmen. A felperes ugyanis a közgyűlési jegyzőkönyv kézhezvétele után a per első tárgyalásán keresetét pontosította, s egyebek mellett kérte, hogy „a bíróság helyezze hatályon kívül az 57/2009. (IV. 4.) Kgy. számú határozatot. (5. sorszámú jegyzőkönyv, 2. oldal, első bekezdés.) Megállapítható tehát, hogy az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl a kereseti kérelmen, ugyanakkor döntése az alábbiakra tekintettel téves.

Az 57/2009. Kgy. határozat szó szerint úgy szól, hogy „nem fogadta el **VK** tiszteletbeli tagság iránti kérelmét”. Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a 2/2009. számú, a tiszteletbeli tagság intézményét létrehozó közgyűlési határozatot a bíróság megsemmisítette, melyre tekintettel **VK** nyilvánvalóan nem volt tiszteletbeli taggá minősíthető. A felperes által hatályon kívül helyezni (helyesen megsemmisíteni) kért határozat azonban ezzel megegyező tartalmú, mert a tiszteletbeli tagság elnyerése iránti kérelmet nem fogadta el. Miután ez a határozat sem jogszabályba, sem alapszabályba nem ütközik, nem törvénysértő, megsemmisítése nem indokolt.

A szavazatok számbavételével kapcsolatban az ítéletábra hangsúlyozza, hogy az alapszabály 12. § (6) bekezdése úgy rendelkezik a közgyűlés működési rendjéről, hogy a határozat hozatalhoz egyszerű szótöbbség szükséges. Az 57/2009. számú határozat kapcsán leadott 18 szavazatból csak 8 igen szavazat volt, amely nem jelenti az alapszabály megkívánta egyszerű szótöbbséget, az csak 10 igenlő szavazat esetén lett volna megállapítható.

Az ítéletábra alaposnak találta az alperes fellebbezését a perköltségviselés kapcsán is.

A felperes keresetében tizenkét közgyűlési határozat megsemmisítését kérte. Az elsőfokú bíróság hét határozat - a 2., 9., 34., 35., 45., 55., 57. - tekintetében a keresetnek helyt adott, egy - a 15. sorszámú - kapcsán a keresetet alaptalannak találta, és elutasította. Négy további határozattal összefüggésben a felperes keresetétől az alperes nyilatkozatát követően elállt, ám a fellebbezési ellenkérelmében kifejtett okfejtéssel szemben csak a 17/2009. számú határozat tekintetében állapítható meg, hogy a kereset előterjesztésének indoka az alperes pontatlan jegyzőkönyvezése, határozat megfogalmazása volt. E hiba korrigálása után jelentette be a felperes e kereseti kérelmétől való elállását, ám a másik három - a 25., 32. és 33. - vitatott határozat az ítéletábra megítélése szerint egyértelmű volt, az erről szóló jegyzőkönyv birtokában pontosította a felperes a keresetét az 5. sorszámú jegyzőkönyv tanúsága szerint, majd az alperes képviselőjének előadását követően állt el ezek tekintetében attól. E három határozat kapcsán azonban nem az alperes hibájából, hanem a határozatok félreértelmezéséből adódóan terjesztett elő olyan kereseti kérelmet, melyeket a továbbiakban nem tartott fenn. Így ezek kapcsán is pervesztesnek tekintendő. Az ítéletábra az előzőekben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét további három - a 34., 35., 57. - határozata kapcsán megváltoztatta, s a keresetet elutasította. Összességében így a felperes 5/12 részben tekinthető csak pernyertesnek.

Az alperes fellebbezési kérelmében a Pp. 81. § (1) bekezdése alkalmazását indítványozta, melynek második mondata úgy szól, hogy ha a pernyertesség és pervesztesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincsen számottevő különbség, a bíróság akként rendelkezik, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

Az adott esetben azonban a felperes perben előterjesztett kérelme - a bíróság 12 közgyűlési határozatot semmisítsen meg - valós keresethalmazatot jelent, melyre figyelemmel az általa lerovandó kereseti illeték összege 252.000 Ft ($12 \times 21.000 = 252.000$; az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdése, 40. § (1) bekezdése, 42. § (1) bekezdés a) pontja.)

Ennek következményeként az ítéletábra egyrészt kötelezte a hiányzó 231.000 Ft illeték leletezés terhével történő lerovására, másrészt a perköltség viselése körében ezt figyelembe vette. (Pp. 75. § (1) bekezdés.)

A Pp. 81. § (1) bekezdés első mondata alapján a nagyobbbrészt pernyertes alperes javára kellett elszámolni jogi képviselőjének pernyertességével arányos mértékű munkadíját (32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (3) bekezdés, míg a felperes javára az eredményes pervittel arányban lévő illetékből álló költséget ($5 \times 21.000 = 105.000$ Ft.) Erre figyelemmel az ítéletábra az alperes által a felperes részére fizetendő perköltség összegét leszállította.

A kifejtettek értelmében az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel érintett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta.

A fellebbezés alapos volt, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes az alperes részére fellebbezési eljárási költség megfizetésére. E címen az ítéltábla az alperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM. sz. rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a másodfokú eljárás során elvesztés felperes köteles az állam javára megtéríteni a 6/1986. (VI. 26.) IM. sz. rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján. Az illeték összegét az ítéltábla annak figyelembevételével állapította meg, hogy a fellebbezés három határozat tekintetében a döntés érdemi megváltoztatására ($3 \times 24.000 = 72.000$ Ft, Itv. 39. § (3) bekezdés c) pont, 46. § (1) bekezdés), míg egy határozat esetében kizárólag az indokolás ellen irányult (5.000 Ft, Itv. 48. §).

Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A § (1) bekezdés f) pontja alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

D e b r e c e n, 2009. október hó 27.

Dr. Csiki Péter sk. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán sk. előadó bíró, Süliné dr. Tózsér Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő